

22. Al fons d'una vall hi havia tres granges

Fermesa és preparar el desafiament

Som en un atzucac econòmic. A banda de les condicions generals que afecten la majoria d'economies europees i dels factors afegits i desequilibris que caracteritzen l'economia espanyola, Catalunya té doblement limitada la seva capacitat de resposta a la crisi. No té control sobre el gruix dels recursos que, via recaptació d'impostos, l'economia catalana produeix; i tampoc disposa de marge per legislar en les qüestions més rellevants o per impulsar grans reorientacions locals de la política econòmica. En aquestes condicions, el Govern s'ha limitat a adoptar mesures de disciplina pressupostària i ha invertit el seu capital polític en l'aplicació d'unes retallades d'efectes acumulatius que s'han traduït en la pèrdua de la qualitat dels serveis públics i de la qualitat de vida de la majoria de la població. L'impacte de les retallades i la monotonia d'un discurs públic que no conté propostes ni indicis de reacti-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

DANIDE

vació han contribuït més aviat a frenar les expectatives i l'activitat i així completar un cercle viciós marcat per la desconfiança, la por i la manca de crèdit per a inversions i despeses. Davant d'aquesta situació –caiguda del consum, increment de l'atur, atonia general–, en un cicle en el qual algunes bones dades d'exportació o de turisme no poden fer oblidar l'ensorrament del sistema de caixes o el fiasco de Spanair, s'ha presentat candidatura per captar algunes inversions que aportessin una mica d'oxigen al sistema –la més coneguda, contestada i, en alguns aspectes, reveladora del grau de fragilitat, subordinació i de dependència operativa ha estat la del complex Eurovegas. I s'ha exhibit una calculada polifonia coral, entre la contenció verbal prosaica d'algunes conselleries i el mateix president, i els abrindaments poètics i metafòrics del congrés de Convergència.

La posició del Govern davant del govern espanyol és massa fràgil per esperar-ne resultats. I el darrer any s'ha deteriorat. En qualsevol negociació política hi ha factors que fan més sòlida o bé més feble la pròpia posició. El govern del PP sembla tenir-ho tot a favor: des del marc legal

d'inici entregada a una negociació i uns acords desfavorables que hauran de ser presentats a casa com un avenç significatiu, o bé queda condemnada a una nova humiliació que aguditzaria la sensació d'impotència i de desànim.

En el cicle actual, caracteritzat per la coincidència entre la crisi econòmica i la crisi política, la confrontació entre Espanya i Catalunya, entre el govern espanyol i el govern català, pren un to greu i es presenta com una batalla inevitable i determinant de les opcions de futur d'ambdós actors i dels subjectes històrics i polítics que representen. L'espoli fiscal apareix, des de Catalunya, com el factor més limitador de la capacitat

d'actuar de la Generalitat davant la crisi econòmica. El no reconeixement per part del govern i els òrgans de l'estat espanyol de les garanties i dels límits mínims –molt mínims– de sobirania recollits en l'Estatut que la població catalana va referendar, apareix com la causa immediata de la deslegitimació política d'aquest estat a Catalunya. El govern Mas ha de protagonitzar la confrontació-negociació per la part catalana. I ho ha de fer amb urgència i fermesa per no ser-ne la primera víctima propiciatòria i quedar esclafat pel corró de PP (i del PSOE).

El naufragi de la reputació internacional d'Espanya (xifres d'atur, anecdotari estrambòtic de la monarquia, picaresca financera combinada amb corrupció política, incertesa pressupostària, insignificança diplomàtica...) no reforça automàticament la posició catalana. La fermesa catalana s'ha de fonamentar en dos pilars propis. El primer és el suport polític i social a Catalunya; ben ample, sòlid i inequívoc. Amb la majoria de govern no és suficient. Tot el catalanisme ha de ser convocat i tothom ha de fer pinya. No és un partit de costellada. El concert econòmic i el ple reconeixement polític són una final. El segon pilar és tenir preparat el desafiament. Si el president de Catalunya o qui el representi negocia posant condicions i amenaçant amb un trencament institucional, ha de ser creïble. Ha de ser veritat. Hi ha d'haver la voluntat però també l'oportunitat. L'amenaça no pot ser verbal. Ha de ser real. La nova agència tributària, per exemple, ha d'estar a punt per treballar l'endemà mateix. I les aliances i garanties per afrontar un període d'emergència, també. Tothom ho ha de saber. L'altre país possible ja ha d'estar en marxa. La gent més necessitada no pot perdre la partida. La democràcia autèntica ha de fer la resta.

En la confrontació amb l'Estat, l'amenaça catalana de trencament ha de ser veritat. L'agència tributària i les aliances han d'estar a punt per l'endemà mateix